

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוגי

בפני כב' השופט יהורם שקד

התובעת:

פלוגית

ע"י ב"כ עו"ד יוסי הרשקוביץ

נגד

הנתבע:

פלוגי

ע"י ב"כ עו"ד שרון ליכט פטרן ועו"ד אליהו ריכטר

פסק דין

א' – העובדות הצריכות לעניין:

1. התובעת והנתבע (להלן: האישה, האיש, בני הזוג – בהתאמה) נשאו זל"ז כדמו"י ביום 21.1.12 ולחם שני בנות. ביום 29.11.11, כחודשיים טרם נישואיהם, חתמו בני הזוג על הסכם ממון, שאושר וקיבל תוקף של פסק דין ביום 22.12.11 בתה"ס 776-12-11 (להלן: ההסכם, פסק הדין – בהתאמה). בין בני הזוג פרץ סכסוך שהביאם לנקוט בהליכים משפטיים רבים ומגוונים, ובין היתר בתביעה זו.
2. בהסכם נקבע, בין היתר, כי כל רכוש שהיה או יהיה בבעלותו של מי מהצדדים ייחשב כרכוש נפרד (ר' סעיף 3 להסכם). עוד ובנוסף, החריגו הצדדים נכסי קריירה של האישה; נכס מקרקעין שהיה בבעלות האיש; חשבונות בנק ועסקו של האיש, חברת AAA, רוי"ח – בע"מ ונכסי קריירה של האיש (ר' סעיף 3.4 להסכם).
3. בהמשך לזאת, בחרו הצדדים לקבוע תחת הכותרת "נכסים ברי איזון", כדלהלן:

4.1" הצדדים מסכימים כי למעט הרכוש הנפרד כמפורט לעיל, נכסים וזכויות מכל מין וסוג, אשר יצברו ממועד הנישואין (ושאינם מהרכוש הנפרד) וכל עוד הצדדים מנהלים משק בית משותף, ואשר נרכשו מהחשבון המשותף של הצדדים, יחשבו כרכוש בר איזון בהתאם לסעיף 5 לחוק יחסי ממון... (להלן: "נכסים ברי איזון")."
4. הלכה למעשה, המחלוקת העיקרית בין הצדדים נעוצה בפרשנות סעיף 4.1 לעיל. קרי, האם כשיטת האישה ולפיה, השיתוף שבין הצדדים חל על כל נכס ו/או זכות שנצברו ממועד הנישואין ואילך ללא קשר לשאלה האם נרכשו מהחשבון המשותף, אם לאו; או כשיטת האיש ולפיה, תנאי בלעדיו אין לכל שיתוף הוא כי הנכס ו/או הזכות נרכשו מהחשבון המשותף. לשאלה עיקרית זו נדרשה האישה לסיכומים בהיקף של 85 (!) עמודי מלל בגופן קטן ועם מרווח מינימאלי, ומנגד, נדרש האיש לסיכומים בהיקף של 50 (!) עמודי מלל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוני

5. נחזור אחורה; ביום 22.11.11 – שבוע ימים טרם החתימה על ההסכם וחודש ימים טרם שאושר וניתן לו תוקף של פסק דין – שלחה האישה לאיש דוא"ל, שמפאת חשיבותו, יובאו להלן חלקים נרחבים הימנו:

"היי (שם חיבה – י' ש'),

רק כדי להשקיט אותך עוד יותר שזה לא נכון שצריך את החלק השני של ההסכם, כמו שאמר לך (ב"כ האיש – י' ש'), כדי שהסכם הממון יהיה באמת מוגן, תראה מה כתוב מטה על הפרה של הסכם ממון. אני ממש לא אוכל לבוא פתאום ולהחליט שבא לי לא לכבד את ההסכם כתנאי למתן גט. אין היגיון, כי אם זה באמת היה ככה, אז אף הסכם ממון שנחתם בעצם לא היה שווה את הנייר שהוא נכתב עליו".

ובהמשך, כותבת האשה: "אתה רואה, זה ממש לא פשוט לבטל הסכם ממון וזה גם הגיוני כי אחרת כל הסכם כזה היה שווה לפח אם ניתן היה לבטלו ע"י סחיטה והתניה של מתן גט... מן הסתם אם ניתן היה בכזו קלות להפר הסכם ממון, לא היה בו כל צורך ואף אחד לא היה טורח לעשות אותו מלכתחילה..."

והאשה מוסיפה: "בקיצור (שם חיבה – י' ש'), אתה רואה שאתה מוגן בכל דרך וצורה שהיא ושאתה לא יכולה סתם ככה להחליט שלא בא לי לכבד את הסכם הממון. בית המשפט במקרה כזה הוא לטובת הצד שביקש לעשות את ההסכם ולא לטובת הצד שמנסה להפר אותו".

ולאחר מכן, חותמת את מכתבה במילים: "יותר חשוב מהכל זה אם [אתה] באמת חושב שאני בן אדם שיעשה לך עוול ויסחט אותך ויפר חוזה שהוא חתם עליו... עם יד על הלב, אתה באמת חושב ככה?"

אני לשנייה לא התנגדתי לחתום על הסכם ממון מהסיבה הפשוטה שממילא לא הייתי לוקחת דברים שלא מגיעים לי, גם אם לא היה הסכם. לעשות הסכם ועדיין לא להאמין בבן אדם שחותמים איתו עליו ושמתייב לכבד אותו זה כבר סיפור אחר לגמרי!!!! זה אומר שאתה לא בוטח בי ברמות הכי קשות ומכאן נובע העלבון הנוראי שהרגשתי, לא מעצם שרצית הסכם, אלא מזה שלמרות שיש הסכם אתה חושב שאני אפר אותו. זה פוגע בי ברמות הכי קשות כשהבן אדם שאתה אוהב ככה מרגיש כלפיך!!!!"

6. חרף כל האמור והמצוטט לעיל, ביום 21.2.19 – למעלה משבע שנים לאחר אישור ההסכם – פנתה האשה לבית משפט זה בתביעה לביטול בתמ"ש 53148-02-19. ביום 30.1.20, לאחר שהצדדים ועדיהם נשמעו בפני ולאחר שהוגשו סיכומים, הוסכם בין הצדדים על דחיית התביעה, וכך הוריתי.

7. בתביעה שבפני - אשר הוגשה קודם לתביעה לביטול ההסכם – עתרה האישה דווקא לאכיפת ההסכם ולחלוקת הרכוש שנצבר לבני הזוג, בהתאם לפרשנותה את ההסכם, כפי שהובא לעיל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוגי

ב' – טענות הצדדים:

8. להלן עיקר טענות האשה:

- א. בני הזוג הכירו בשנת 2011 ולאחר כארבעה חודשים, הרתה האשה בעקבות לחץ שהפעיל עליה האיש, בעודו מבטיח לה להינשא לה ולהקים משפחה. כמו כן: **"הבעל כפה על האשה, שהייתה בשלבי היריון מתקדמים, לחתום על הסכם ממון תוך לחץ, כפייה ואיומים כי אם האשה שבאותו עת הייתה בחודש 6 להריונה לא תחתום על ההסכם, הוא יבטל את החתונה..."** (סעיף 7 לכתב התביעה; כך במקור).
- ב. במהלך שנות הנישואין **"הנתבע דאג לכך שהחשבון המשותף של בני הזוג יהיה ביתרת חובה באופן קבוע... וככל הנראה הנתבע הכין את הקרקע מהיום הראשון כדי להימנע מתשלום מזונות קבוע והברחת רכוש"** (סעיף 16 לכתב התביעה).
- ג. הנתבע מחזיק לפחות בששה חשבונות בנק על שמו בלבד, בהם הוא ביתרת זכות העולה על מיליון ₪.
- ד. הנתבע תכנן מבעוד מועד, לנשל את התובעת **"מהכנסותיו ומרכוש שאמור להיות משותף מאחר והצדדים צברו אותו במהלך הנישואין"** (סעיף 18 לכתב התביעה).
- ה. במהלך הנישואין צבר הנתבע רכוש וכספים, לרבות בתאגידים ובמקרקעין, ויש להורות על איזונים בין הצדדים.
- ו. כמו כן, יש **"לאפשר לתובעת לפצל תביעותיה ולהגיש תביעה לביטול הסכם ממון שנחתם בכפייה, בעושה ושאושר תחת הסתרת עובדות מהותיות מבית המשפט"** (סעיף 42(ז) לכתב התביעה) וכן לחייב בהוצאות.

9. להלן עיקר טענות האיש:

- א. התביעה הוגשה **"... ממניעים פסולים, בניסיון לסחוט את הנתבע ולגזול את זכויותיו"** (סעיף 1 לכתב ההגנה). הצדדים ערכו הסכם ממון הקובע הפרדת רכוש מוחלטת ואף נהגו כך במהלך שבע שנות נישואיהם עד לפרוץ המשבר. כמו כן, **"התובעת ידעה היטב כל השנים כי אין לה כל חלק בנכסים הרשומים על שם הנתבע ולהיפך. הצדדים במהלך נישואיהם פעלו והתנהלו בהתאם להסכם ואיש מהם אל התנגד ו/או ערער עליו"** (סעיף 2 לכתב ההגנה).
- ב. מאחר ואלו היו נישואין שניים עבור כל אחד מהם, והיות והנתבע חתם על הסכם ממון גם עם אשתו הראשונה כדי להגן על עסק שהקים במשך שנים, אך טבעי שייחתם הסכם ממון גם עם הנתבעת בהתאם לעיקרון של הפרדה רכושית מוחלטת, בו מחד יוחרג כל נכס וזכות שהייתה למי מהם טרם הנישואין ומנגד ייקבע הרכוש בר האיזון.
- ג. שני הצדדים היו מיוצגים לקראת החתימה ואישור ההסכם, התקיימו שיחות, הוחלפו טיוטות, עד אשר הגיעו לנוסח מוסכם, כאשר שניהם ידעו בדיוק על מה הם חותמים. בהסכם הוחרגו במפורש עסקיו של הנתבע, המקרקעין שבבעלותו, חשבונות הבנק שלו, נכסי קריירה, לעבר להווה ולעתיד.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

ד. במהלך הנישואין, דרשה האישה מן האיש לשנות את הסכם הממון ואף התנתה את המשך נישואיהם בשינוי זה, דבר המלמד "כי ידעה עד כמה הסכם הממון ברור וחזק" (סעיף 30 לכתב ההגנה).

ה. האיש מעולם לא כפה על האישה דבר ולא איים עליה, ואולם יידע אותה בסמוך להתגבשות הקשר וטרם הריונה, "שכל התקשרות לנישואין תלויה בהסכם ממון כפי שהיה בנישואיו הראשונים" (סעיף 49(ב) לכתב ההגנה).

ו. יש להורות על פירוק השיתוף אך ורק ברכוש המשותף כעולה מהסכם הממון, לדחות את יתר עתירותיה ולחייבה בהוצאות.

ג' – דיון:

10. כבר בפתח פרק זה מצאתי להקדים את המאוחר ולהבהיר כי מצאתי לדחות את התביעה. בכל הכבוד שרוחש בית המשפט לצדדים שבפניו, תביעה זו חשפה את הקלות הבלתי נסבלת שבה מחליט בן זוג להגיש תביעה חסרת כל סיכוי מתוך מניעים זרים, לרבות ניסיון 'לשפר עמדות' לקראת פירוד. הלכה למעשה, וכפי שאראה להלן, תביעתה של התובעת **קורסת מתוך טענותיה שלה** ואף מן העובדות הבלתי שנויות במחלוקת שתובאנה אף הן. על כל זאת, אעמוד ואת כל זאת אנמק בפרק זה.

11. סעיף 25(א) לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973 (להלן: חוק החוזים), מורה כי: "**חוזה יפורש לפי אומדת דעתם של הצדדים, כפי שהוא משתמע מתוך החוזה ומנסיבות העניין, ואולם אם אומד דעתם של הצדדים משתמע במפורש מלשון החוזה, יפורש החוזה בהתאם ללשונו**".

12. על פי הדין, בפרשנות חוזה יש להתחקות אחר אומד דעתם הסובייקטיבי של הצדדים ואחר המטרות, היעדים, האינטרסים, והתכנית אשר הצדדים ביקשו במשותף להגשים. רק מקום בו לא ניתן להתחקות אחר אומד דעתם הסובייקטיבי של הצדדים, רשאי בית המשפט לפנות לבחינת התכלית האובייקטיבית של החוזה, היינו - המטרות, האינטרסים, והתכליות שחוזה מהסוג או מהטיפוס של החוזה שנכרת נועד להגשים (ר' ע"א 4628/93 **מדינת ישראל נ' אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ**, פ"ד מט(2) 265 (1995) (להלן: פרשת אפרופים); דנ"א 2045/05 **ארגון מגדלי הירקות – אגודה חקלאית שיתופית בע"מ נ' מדינת ישראל**, פ"ד סא(2) 1 (2006) (להלן: פרשת ארגון מגדלי הירקות); רע"א 6565/11 **החברה המרכזית לייצור משקאות קלים בע"מ נ' EMI MUSIC PUBLISHING LTD** (פורסם בנבו, 22.7.14)).

13. עוד ר' דברי כב' השופט א' ריבלין ברע"א 3961/10 **המוסד לביטוח לאומי נ' סהר חברה לתביעות בע"מ בשם חברה לביטוח בע"מ** (פורסם בנבו, 26.2.12) (להלן: פרשת סהר), בפסקה 15 לפסק דינו: "**מטרתו הראשונה במעלה של בית המשפט, עת שהוא ניגש לפרש חוזה, היא לאתר את כוונתם האמיתית המשותפת של הצדדים לחוזה – היא התכלית הסובייקטיבית של החוזה. רק כאשר לא ניתן, בשום אופן ובאף דרך – כך הבהירה הפסיקה – לברר מהי**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוני

הכוונה האמיתית שעומדת בבסיס החוזה, רשאי בית המשפט לפנות, תוך נקיטת משנה זהירות, לתכלית האובייקטיבית של החוזה". (הדגשה במקור).

14. אשר לאופן בו ייבחן אומד דעת הצדדים; בעבר שלטה גישה פרשנית, לפיה בשלב הראשון יש לבחון את אומד דעת הצדדים מתוך החוזה עצמו, ובשלב השני, אליו יש לפנות רק אם השלב הראשון לא מוביל למסקנה ברורה, יש לבחון את אומד דעת הצדדים מתוך הנסיבות החיצוניות לחוזה. שיטה זו מכונה "תורת שני השלבים". תורת שני השלבים סויגה עם השנים, הן בפסיקותיו של בית המשפט העליון (ר' פרשת אפרופים ופרשת ארגון מגדלי הירקות) והן על ידי המחוקק (ר' ניסוחו של סעיף 25 לחוק החוזים לאחר תיקון מספר 2, כפי שהובא לעיל). כיום נהוגה שיטה פרשנית חד-שלבית, לפיה יש ללמוד על אומד דעת הצדדים לחוזה באמצעות בחינה מקבילה של לשון החוזה ושל הנסיבות החיצוניות לו. יחד עם זאת, אף לפי השיטה החד-שלבית, נותר ללשון החוזה מקום מרכזי וחשוב בהליך הפרשנות, תוך שנקבעו שני כללים פרשניים:

האחד – כי לשון החוזה היא כלי הקיבול של אומד דעת הצדדים, התוחם את גבולות הפרשנות ואינו מאפשר לייחס לחוזה פרשנות שאינה מתיישבת עם לשונו;

השני – כי קיימת חזקה שלפיה פרשנות החוזה היא זו התואמת את המשמעות הפשוטה, הרגילה והטבעית של הכתוב – היא המשמעות האינטואיטיבית הקמה עם קריאת לשון החוזה בראי הקשרו הכללי (ר' פרשת סהר).

15. מן הכלל אל הפרט;

ג.1. – בחינת אומד דעת הצדדים מתוך החוזה עצמו:

16. שני סעיפים מתוך ההסכם הממון העסיקו רבות את הצדדים שבפני. הראשון - סעיף 3.1 תחת הכותרת: "**הרכוש הנפרד**"; השני – סעיף 4.1 תחת הכותרת: "**נכסים ברי איזון**". למעשה, סעיף 3.1 להסכם קובע מהו הרכוש שלא יחול לגביו שיתוף, בעוד שסעיף 4.1 קובע מהו הרכוש שכן יחול לגביו שיתוף. מחד, ניתן לומר כי על מנת שנכס מסוים יהיה משותף, אל לו להימצא בגדרו של סעיף 3.1 ובנוסף, עליו להימצא בגדרו של סעיף 4.1 (להלן: תנאים לחיוב). מאידך, ניתן לומר כי על מנת שנכס מסוים לא יהיה משותף, עליו להימצא בגדרו של סעיף 3.1 ובנוסף לא להימצא בגדרו של סעיף 4.1 (להלן: תנאים לשלילה).

כמובן, שאם וככל שנכס פלוני עומד בתנאים לחיוב ובתנאים לשלילה, ייחשב כנכס משותף. יחד עם זאת, ייתכן כי על נכס מסוים לא יחולו מלוא התנאים לחיוב /או מלוא התנאים לשלילה, או אז נידרש למלאכת פרשנות רחבה יותר.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

ג.1.1. – לשון סעיף 3.1 להסכם:

17. להלן לשון סעיף 3.1 להסכם (הדגשות לא במקור): כל הרכוש שהיה או יהיה בבעלותו של אחד הצדדים בעת נישואיהם זל"ז, לרבות נכסים בעין ו/או מוחשיים ו/או אישיים ו/או מעורבים; דניידי ודלא נייד, במקום אשר יהיו; מוקנים ו/או מותנים ו/או לא מושלמים; הם תמורותיהם, תחלופיהם ותחלופי תחלופיהם; לרבות מה שיצמח ו/או מה שיופק מהם, דמי שכירותם, פירותיהם, הכנסותיהם, ו/או רווח כלשהו מהם, אשר היה או יהיה לפני נישואי הצדדים לרבות בזמן נישואיהם, מכל מקור אשר יהיה (להלן: "הרכוש הנפרד") יהיה רכושו הבלעדי של אותו צד שהינו הבעלים בעת נישואיהם; ויהיה משוחרר ונקי מכל זכות, טענה, תביעה, או דרישה, מכל מין וסוג שהוא, מן הצד השני".

18. מלשון הסעיף הנ"ל עולה כי:

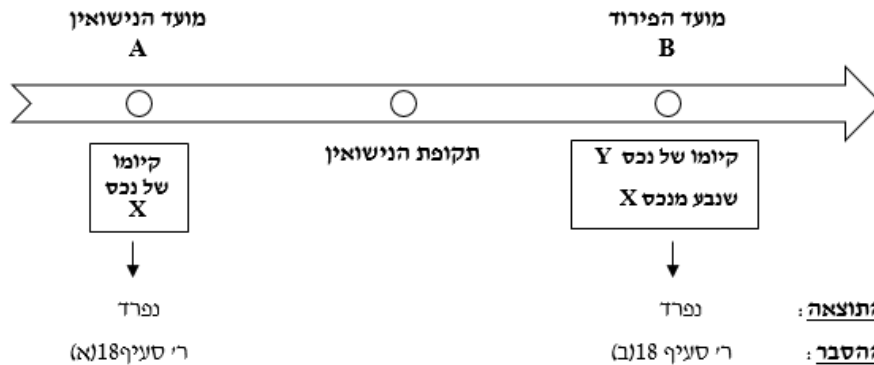
- א. כל הרכוש שהיה בבעלות צד כלשהו בעת נישואיהם (לרבות האמור בשורה השנייה עד החמישית) – יהיה רכוש נפרד. [אציין כי הצדדים היו חלוקים באשר לפרשנות המילה "בעת נישואיהם", קרי האם המדובר בנקודת זמן עומדת (ביום בו נישאו) או ברצף זמן מתמשך (כל זמן נישואיהם), ואולם כפי שאראה להלן, גם בהינתן פרשנות האישה (ביום בו נישאו), המשמעות הכללית של הסעיף לא תשתנה].
- ב. כל הרכוש שהיה בבעלות צד כלשהו בעת נישואיהם (לרבות האמור בשורה השנייה עד החמישית), אשר יהיה בזמן נישואיהם – יהיה רכוש נפרד. כאן המשמעות המילולית מתייחסת לאותם נכסים טרם הנישואים וכן במהלך הנישואין ("בזמן נישואיהם"), כלומר ברצף זמן מתמשך, מה שמביא למסקנה שבס"ק (א) לעיל.
- ג. אותם נכסים נפרדים (ר' ס"ק א-ב לעיל) יהיו של אותו צד שהינו הבעלים בעת נישואיהם והוא יהיה משוחרר ונקי מכל זכות, טענה, תביעה, או דרישה, מכל מין וסוג שהוא, מן הצד השני. כאן, פעם נוספת, אנו נתקלים בתבנית "בעת נישואיהם", אולם גם כאן אין משמעות למחלוקת האם "בעת" מתייחסת לנקודת זמן של טקס הנישואין, או ברצף זמן מתמשך, שכן ההחלטה הגורפת מתקיימת גם מקריאה של ס"ק א-ב לעיל בלבד. למסקנה זו ניתן להגיע מקריאת הכתוב בלבד, לא כל שכן, מאחר וסעיף 3.1 להסכם דן בנכסים שאינם משותפים, לא ניתן לקרוא מתוכו על אודות נכסים משותפים. לפיכך, פרשנותה של האשה להחרגת נכסים שהיו לאיש רק בעת (כלומר, במועד הנישואין) תוך הקניית נכסים שהיו לאחר מכן, מלבד היותה סותרת את ס"ק א-ב לעיל, היא גם חורגת מהכתוב ומתכליתו של סעיף 3.1 להסכם.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

19. להמחשת הדברים, יובא התרשים הבא:

20. אשר על כן, ולאחר בחינת לשון סעיף 3.1 להסכם, המסקנה היא כי כל הנכסים שהיו לאיש טרם נישואיו או במועד נישואיו, לרבות מה שיצמח ו/או מה שיופק מהם, דמי שכירות, פירות, הכנסות, ו/או רווח כלשהו מהנכסים ותחלופותיהם, אשר יוסיפו להיות בכל תקופת הנישואין – הם נכסים נפרדים, וככאלה אין לצד שכנגד כל זכות בנכסים אלה.

ג.2.1. – לשון סעיף 4.1 להסכם:

21. בטרם נגש לניתוח סעיף 4.1 לעיל, יוער כי מלבד הנכסים הנפרדים שנתפסים ברשתו של סעיף 3.1 להסכם, קבעו הצדדים במפורט רשימה של נכסים נפרדים פרטניים בסעיף 3.4 להסכם, הכוללים: כל זכות שיש לאשה ערב הנישואין ועד בכלל, לרבות: מוניטין, פוטנציאל השתכרות ו/או נכס קריירה; נכסי קריירה של האיש, לרבות: מוניטין, פוטנציאל השתכרות, בית העסק של האיש (משרד רו"ח) "...על נכסיו הקיימים ועל כל נכס או זכות עתידית שבו" (שם).

22. להלן לשון סעיף 4.1 להסכם (הדגשות לא במקור): **הצדדים מסכימים כי למעט הרכוש הנפרד כמפורט לעיל, נכסים וזכויות מכל מין וסוג, אשר יצברו ממועד הנישואין (ושאינם מהרכוש הנפרד) וכל עוד הצדדים מנהלים משק בית משותף, ואשר נרכשו מחשבון הבנק המשותף של הצדדים, יחשבו כרכוש בר איזון...**

23. מלשון סעיף 4.1 להסכם, עולה כי:

- נכס יכול להיות משותף בהתקיימותם של 4 תנאים מצטברים: (1) שלא יוגדר כרכוש נפרד; (2) שייצבר ממועד הנישואין; (3) שייצבר כל עוד הצדדים מנהלים משק בית משותף; (4) שיירכש מהחשבון המשותף.
- כל נכס שלא יתקיים בו אחד מהתנאים הנ"ל או יותר, לא יהיה נכס משותף.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

24. טענתה של האישה, כי אין לכרוך קיומו של נכס משותף בתנאי שיירכש מהחשבון המשותף, איננה עולה בקנה אחד עם הכתוב. שימת לב כי לשון הכתוב היא לשון תנאי ("ואשר נרכשו..."), ולא לשון ברירה (כגון: "אין נרכשו...").

25. אשר על כן, ובבחינת הכתוב, ועל פניו, נכס משותף הוא רק נכס שנרכש מהחשבון המשותף.

ג.2. – בחינת אומד דעת הצדדים מתוך הנסיבות החיצוניות לחוזה:

26. למרות שהדברים אינם עולים באופן מפורש וחד משמעי מכתב התביעה, לטענת האישה, מלוא שכרו של האיש הוא נכס משותף שיש לחלוק בו. כך נטען על ידי האישה בסעיף 18 לכתב התביעה: "... הוא תכנן לנשל אותה מהכנסותיו ומרכוש שאמור להיות משותף מאחר והצדדים צברו אותו במהלך הנישואין"; כן ר' האמור סעיף 23 לכתב התביעה: "... הנתבע לא העביר את מלוא הכנסתו לתא המשפחתי, אלא הנתבע הבריח כספים..."; ר' גם סעיפים 35-37 לכתב התביעה בהם טוענת התובעת להברחת הכנסותיו של הנתבע. באופן דומה, טוענת האישה כי נכסים שנצברו בתקופת הנישואין הם נכסים משותפים (ר' לעיל וכן בסעיף 31 לכתב התביעה).

27. למעשה, האשה טוענת כי באמצעות שכרו הרב של האיש, עלה בידו לצבור כספים בחשבונות בנק וכן לרכוש נכסים, ולפיכך, לשיטתה, מדובר בנכסים משותפים. הלכה למעשה, מקור הזכויות העודפות שצבר האיש, לטענת האשה, הוא בשכר של האיש ממשלח ידו וככל שייקבע כי שכר זה משותף לשני הצדדים, הרי שיש להיעתר לעתירותיה.

28. עיון מדוקדק בהסכם מלמד כי הצדדים לא החריגו באופן מפורש שכר מעבודה. הפוך והפוך בהסכם ולא תמצא החרגה מילולית מפורשת של שכר מעבודה. יחד עם זאת, ניתן ללמוד מתוך ההסכם על החרגה לכאורית של שכר העבודה, כדלהלן:

א. סעיף 3.1 להסכם מחריג "נכסים בעין ו/או מוחשיים ו/או אישיים... לרבות מה שייצמח ו/או מה שיופק מהם, דמי שכירותם, פירותיהם, הכנסותיהם ו/או רווח כלשהו מהם..." (הדגשות לא במקור). מאחר והעסק (משרד רו"ח) נכלל בגדר נכס אישי, ומאחר ואותו נכס אישי מפיק פירות או הכנסות או רווח, ניתן לומר כי הסעיף תופס ברשתו גם את שכר העבודה של האיש או כל תקבול שצמח לו ממנו.

ב. סעיף 3.4(ד) להסכם מחריג "בית עסק: פלוני, רו"ח... בית העסק הידוע כ"פלוני – רו"ח... על נכסיו הקיימים ועל כל נכס או זכות עתידית שבו".

29. מצד שני, וכאמור לעיל, עדיין יש לשאול מדוע לא נרשם מפורשות כי שכר מעבודה יוחרג מהרכוש המשותף, או מדוע לא נרשם מפורשות כי מדובר ברכוש נפרד. האם כטענת האיש, מאחר ואין בכך צורך שכן כוונתם הברורה של הצדדים הייתה להחריג זאת, או כטענת האשה, כוונתם הייתה ליצור שיתוף בהכנסותיהם.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

30. לאחר בחינת אומד דעת הצדדים מתוך הנסיבות החיצוניות לחוזה, הגעתי לכלל דעה ומסקנה כי כוונתם הברורה של הצדדים הייתה שלא לכלול את שכר העבודה כחלק מהנכסים המשותפים, כפי שיובא להלן.

31. לעמידה על אומד דעתם של הצדדים מתוך הנסיבות החיצוניות לחוזה, רשאי הפרשן לבחון אמירות קודמות של הצדדים, התנהגות, מחדלים וכן כל דבר הקשור להתנהלותם בייחס לעניינים העולים מהחוזה. על מנת להתחקות אחר כוונת הצדדים ואמונתם ברכיבי החוזה, מצאתי לפנות גם לכתבי בי-דין החורגים מההליך שבפני, בהם פתחו הצדדים צוהר לנפשם ונתנו ביטוי למחשבתם בייחס להסכם. כתבי בי-הדין שיוזכרו להלן, נתמכו בתצהירים מאת הצדדים, כך שיש לראות באמור בהם משום *הודאת בעל דין* "...הידועה בשם "הודאה משפטית" או "הודאה שיפוטית", שנועדה לפטור את הצד שכנגד מהוכחת עובדה או טענה מסוימת כדוגמת הודאות הנמסרות בכתבי הטענות..." (ר' ע"א 728/81 חיר נמר חלבי נ' עיזבון המנוח מועין חלבי (פורסם בנבו, 9.5.83), פסקה 10)).

עוד נפסק כי ההודאה "אינה ראייה כלל, אלא היא מוציאה עובדה מתחום המחלוקת ומשחררת מן הצורך להוכיחה" (שם).

32. מן האמור עולה כי מעת שבעל דין מוסר הודאה בכתב תביעה או בתצהיר שהוגש מטעמו, הרי שבכך יש כדי **לצמצם** את גדר המחלוקת שהצד השני נדרש להפריך או להוכיח וכל גרסה נוספת או חדשה, לאחר אותה הודאה, לא כל שכן, כאשר בעל הדין לא מסר כל נימוק ולו קלוש שיש בו לאפשר חזרה מהדברים.

33. מן הכלל אל הפרט; אזכיר כי האשה טוענת כי כל הרכוש שנצבר ממועד הנישואין ואילך הוא רכוש משותף ללא קשר להיכן הופקדו הזכויות ועל שם מי נרשמו. האשה, אמנם מכירה בכך כי נכסים שהיו למי מהם טרם הנישואין, אינם נכסים משותפים, אולם מוסיפה וטוענת כי מלבד נכסים נפרדים אלה, כל היתר משותף. הלכה למעשה, האשה טוענת כי הסכם הממון שבין הצדדים, תואם להפליא לתחולתו של חוק יחסי ממון בין בני זוג, תש"ל 1973 (להלן: החוק), כלפי זוגות שלא ערכו הסכם ממון. עוד נזכיר כי ככל שתביעתה של האשה לביטול ההסכם הייתה מתקבלת, כפועל יוצא, היה בית המשפט מחיל החלה מלאה את הסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק.

כלומר, הן בתביעתה של האשה לביטול ההסכם והן בתביעתה שבפני, לאכיפת ההסכם הסעד הסופי לו עתרה האשה הוא אותו הסעד, קרי: עריכת איזון משאבים בהתאם לחוק, משל אין בין הצדדים הסכם. ביני לביני, הדבר זועק דרשני! סהדי במרומים, כיצד אדם תובע את אותו הסעד בשתי תביעות הניצבות 180 מעלות זו מזו?!

חרף כי בתביעה זו אין האשה תובעת את ביטול ההסכם, בפועל, הנכסים המוחרגים לשיטת האשה הם אותם נכסים המוחרגים גם על ידי החוק, ואילו הנכסים המשותפים (נכסים בני איזון) הם אותם הנכסים המוכרים על ידי החוק.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

34. לאחר כל זאת, להלן הראיות מתוך טענות האשה (שנתמכות בתצהירה) מכתב התביעה לביטול ההסכם (ר' תה"ס 19-02-53148), המלמדות באופן ברור כי כוונת הצדדים הייתה ליצור הפרדה גם בשכר וגם בהכנסות. להלן, אבחן את כוונת האשה ואת הבנתה האמיתית בייחס להסכם, כשאין מדובר ברשימה סגורה:
- א. בסעיף 39 לכתב התביעה הצהירה האשה כי מדובר בהסכם דרקוני ומקפח שנחתם תחת לחץ ואיומים, כפייה ועושיק, בו נשללה ממנה הזכות לבחירה חופשית נטולת אילוצים. בכל הכבוד, ההצהרה מלמדת כי לשיטתה של האשה, ההסכם היה גרוע ביותר, דבר הסותר חזיתית את תביעתה שבפני.
- ב. בסעיפים 41-42 לכתב התביעה הצהירה האשה כי במועד חתימת ההסכם הייתה האשה במצב נפשי ירוד ונסער ונוכח היותה בהיריון מתקדם עם שינויים הורמונליים וחולשה. מצבה הנפשי של האשה "היה כה קשה ששיבש והסיט סטייה של ממש את שיקול דעתה", עד כדי כך שלא יכולה הייתה להתנגד לחתימה על ההסכם. וישאל התם, אם ההסכם (שאכיפתו נתבעת בתביעה שפני) הוא הסכם "טוב" המשקף חלוקת משאבים בהתאם לחוק, מדוע הייתה צריכה להתנגד לחתימה עליו, ואם הוא הסכם כה גרוע (שביטולו נתבע בתביעה הנוספת), כיצד יש בו כדי להפיק לה זכויות בתביעה שבפני?!
- ג. בסעיף 54 לכתב התביעה, הצהירה האשה כי הסכם הממון נחתם תוך עושיק האשה, מה גם שתנאיו בלתי סבירים וחריגים. ושוב, ישאל התם, אם ההסכם נחתם מתוך עושיק, כיצד יש בו להפיק לה זכויות רבות? ועוד ישאל, כיצד זה הלך רוחה של האשה כי מדובר בהסכם 'שתנאיו בלתי סבירים וחריגים' עולה בקנה אחד עם הבנתה בתביעה שבפני, לאמור כי ההסכם מקנה לה זכויות רבות משל לא היה הסכם בכלל?!
- ד. בסעיף 66 לכתב התביעה תיארה האשה את ההסכם כ"הסכם ממון חריג מקפח ובלתי סביר". ושוב, זוהי הבנתה של האשה את ההסכם שבפני ונזכיר כי לטענות אלה נלווה תצהיר מאת האשה. אמנם, מדובר בשתי תביעות שונות ומנוגדות שהוגשו על ידה, ואולם המדובר באותו הסכם בודד שנחתם בין הצדדים. פשיטא כי ההסכם הוא אותו הסכם וההבנה היא אותה הבנה. ככל שיש אמת בדברי האשה ולראות עיניה, ההסכם הוא הסכם חריג, מקפח ובלתי סביר, הרי שיש גם באמירה זו כדי ללמד באופן ברור על הבנתה של האשה את ההסכם וכל העולה ממנו.
- ה. האשה הוסיפה והצהירה לאורכו ולרוחבו של כתב התביעה על נפסדותו של ההסכם, על שנכפה עליה לחתום עליו, על היותו מקפח שנחתם תחת עושיק כפייה ואיומים (ר' סעיף 7 לכתב התביעה); כי הופעל על האשה מכבש לחצים לחתום עליו שאם לא תחתום, החתונה תבוטל (ר' סעיף 9 לכתב התביעה); ושוב כפה עליה את ההסכם וחיכה לשעת כושר (ר' סעיף 34 לכתב התביעה); הבעל המתין לשעת כושר כדי להוציא לפועל את המלכודת שטווה לאשה בדמות ההסכם (ר' סעיף 36 לכתב התביעה);

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

35. גם מתוך עדותה של האשה עלה בבירור כי ידעה על מה חתמה. כך לדוגמא, העידה כי ב"כ המליצה לה לא לחתום על ההסכם, אבל היא: **"בניגוד לעצתה, כי לא הייתה לי ברירה, כי הוא התנה את זה"** (עמ' 22, ש' 23 לפרוט' וסעיף 20 לסיכומי האיש). עוד יוער כי במהלך חקירת האשה, כינתה האשה את ההסכם **"הסכם עבדות"** שהוא בגדר אסון (ר' עמ' 31, ש' 13-22 לפרוט') ללמדך שניים: האחד – כי ידעה בדיוק מהם תנאיו. השני – כי פרשנותו תואמת את עמדתו של האיש.

36. כעת נבחן מה הבין האיש ולמה בדיוק התכוון בהסכם שבפנינו, מתוך טענותיה של האשה בלבד:

א. ראשון וראשית, כל טענותיה הנ"ל של האשה בייחס להתנהלות האיש מלמדות, מפיה של האשה בלבד, כי האיש לא היה נכון לשתף את האשה בהכנסותיו. בכל הכבוד, כל מסקנה אחרת תחטא לאמת, לשכל הישר ולשורת ההיגיון. ברור כשמש בצהרי היום כי אדם המתואר כפי שתואר על ידי האשה (כפה עליה, עשק אותה, איים, לחץ, טווה לה מלכודת וכו') הוא לא אדם המעוניין בחלוקת משאבים כפי שטוענת לה האשה.

ב. שנית, התובעת הצהירה בסעיף 40 לכתב התביעה לביטול ההסכם כי אמו של האיש איימה על אמה, כי היה והאשה לא תחתום על הסכם הממון, האיש יבטל את החתונה. גם כאן, הייתכן כי האיש התכוון לשתף את האשה בהכנסותיו באותו הסכם בדיוק שעליו הכריז כי אלמלא תחתום עליו, יבטל את החתונה?! ניכר כי אין צורך להשיב.

ג. אם לא היה די בכל זאת, התובעת יודעת לספר לנו במפורש על הלך רוחו, הבנתו וכוונותיו של האיש בייחס להסכם וכל זאת בסעיפים 55-56 לכתב התביעה לביטול הסכם. מפאת חשיבות העניין, להלן יובאו חלקים נרחבים משני הסעיפים דלעיל: **"...הסכם הממון לשיטת הנתבע מאפשר לו להבריח כספים ונכסים ולהתנהל בחוסר שקיפות כל עוד הוא מסווה את ההכנסות הפרטיות שלו כהכנסות של העסק... הסכם הממון חריג ולא מקובל וכופה על האשה להכניס את כל משכורתה לחשבון המשותף בעוד שהבעל לשיטתו יכול לשלוט בסכומים שהוא מעביר לתא המשפחתי... הוא מסווה אותם (כספים משותפים שנצברו – י"ש) כהכנסות של המשרד ובכך הבעל מבריח כספים משותפים בחסות הסכם הממון..."** (הדגשות לא במקור). ושוב, האם כך נוהג מי שמתכוון לשתף בהכנסות? לזאת דומה מי שמבקש לחלוק ברווחים? ניכר גם כאן כי אין צורך להשיב.

37. ואם לקורא לא היה די בכל זאת, אפנה אותו לסעיף 40 לסיכומי האשה בתביעה לביטול הסכם, בו אומרת האשה במילים ברורות, חדות וחד משמעיות את הברור מאליו, וכך במילותיה:

"...ההסכם שנשלח לאישור בית המשפט קבע הפרדה רכושית עתידית".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוגי

1 ככל שעדיין נותר בליבו של הקורא ספק כלשהו במשמעות הדברים, אפנה אותו למילותיה
2 בסעיף 184 לסיכומיה באותה התביעה:

3
4 **"... ההסכם שאושר קבע הפרדה רכושית על רכוש עתידי והכנסות עתידיות של הנתבע"**
5 הדגשה לא במקור).

6
7 אחרי כל זאת, תרחף בחלל האוויר שאלה אחת בלבד; על מה ולמה גררה התובעת את הנתבע
8 ואת בית המשפט, לתביעה חסרת תוחלת וחסרת סיכוי!!

9
10 38. הינה כי כן, בחינת כוונתם המפורשת של הצדדים, כפי שהיא עולה מכתב התביעה שהגישה
11 האשה הנתמך בתצהירה, חושפת חורים רבים ורחבים ברפסודה עליה מבקשת התובעת להשיט
12 את תביעתה על נהר המשפט. למעשה, החורים שאחזו באותה רפסודה כה רבים הם, שלמביט
13 בה מקרוב לא נותר ספק ביכולתה לצוף עוד, קו"ח לשוט ליעדה.

14
15 39. ודוק; אין המדובר בהצהרות של האשה שהוצהרו במסגרת תביעה "סתם", אלא המדובר
16 בטענות שהוצהרו בתביעה לביטול הסכם, כאשר כוונות הצדדים במועד ההתקשרות החוזית,
17 עולות וצצות מכל פינה בכתב התביעה. גילוי כוונותיה של האשה ואף גילוי כוונותיו של האיש
18 בראייתה של האשה, מקבלים משנה תוקף, שכן הטענות נטענות באופן ישיר לסעד המבוקש.

19
20 40. אשר על כן, המסקנה העולה מכתב התביעה היא כפולה. האחת – האשה לא הצליחה להוכיח
21 את תביעתה, זאת בלשון המעטה. השנייה – האיש הוכיח את הגנתו הרבה מעבר למאזן הדרוש
22 במשפט אזרחי, חרף כי הנטל לא עליו.

23
24 41. בחינת ההסכם הן מתוך לשונו והן מתוך אומד דעת הצדדים מהנסיבות החיצוניות להסכם,
25 מובילה למסקנה ברורה וחד משמעית כי כוונת הצדדים הייתה להחריג כל זכות וכל נכס, זולת
26 זכויות ונכסים מתוך החשבון המשותף, ובכלל זה, כוונתם המפורשת הייתה להחריג גם את
27 הכנסותיו ושכרו של האיש מכל מקור שהוא.

ג.3. – בטרם נעילה:

28
29
30
31 42. הינה כי כן, וכפי שנכתב לעיל, תביעתה של האשה קרסה מתוך טענותיה שלה. חרף כי דיוננו
32 אמור היה להסתיים כעת, אוסיף ואבחן עניינים נוספים שהעלו הצדדים, והכל בבחינת למעלה
33 מן הצורך.

34
35 43. **כוונתו של האיש** – בהמשך לכל האמור לעיל, טוענת האשה ארוכות בסיכומיה כי האיש הוליד
36 אותה שולל, רימה, כיזב וכו'. בכל הכבוד, לא ניתן לבסס הסכמה בין שני צדדים לחוזה, כאשר
37 ברור כי צד אחד כלל לא הסכים. בהמשך, טענותיה של האשה כי האיש השמיט מהנוסח הסופי
38 סעיף כזה או אחר כדי לשטות בה, היא טענה שיכולה להישמע בתביעה לביטול הסכם, אולם
39 לא בתביעה להצהרה על פרשנות הסכם הרחוקה שנות אור מכוונתו של האיש.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוני

44. **המסמכים שהוצאו מרשות האיש שלא כדין** – במהלך בירור התביעה התברר כי האשה נטלה מהאיש מסמכים שלא כדין ואסרתי על צירופם לחומר הראייתי. חרף האמור, האשה צירפה את המסמכים לסיכומיה ואף טענה לגביהם בגוף הסיכומים. בהחלטתי, נקבע כי המסמכים יוצאו מהסיכומים ולא אתייחס לטענות בנושא. בר"ע שהגישה האשה, נדחתה. אציין כי לא הובאה בפני כל ראייה, קבילה או לא קבילה, כי האיש טען או סבר בזמן אמת כי ההסכם מעניק לאשה זכויות בניגוד לכתוב.
45. **הפקדת המשכורות לחשבון המשותף** – במהלך בירור התביעה, טענה האשה פעם אחר פעם כי היא מצידה הפקידה את מלוא שכרה לחשבון המשותף בעוד שהאיש לא הפקיד את מלוא שכרו, ואם הייתה יודעת שכך יהיו פני הדברים "... הייתה שומרת לעצמה את הכנסתה, או לכל הפחות חלק ממנה" (ר' סעיף 12 לסיכומיה).
- האשה שכחה לספר כי מתוך הראיות שהובאו במסגרת בירור התביעה, עלה כי האיש הפקיד לכל הפחות פי שלוש (!) מהפקדותיה של האשה. רוצה לומר, בכל הכבוד, ככל שהאשה הייתה **"שומרת לעצמה את הכנסתה"**, ניתן לשער איזה חלק היה שומר האיש, וכיצד הדבר היה משפיע על רווחתה וזכויותיה של האשה מתוך החשבון המשותף.
46. **על אודות ניסוח ההסכם** – במהלך הדיונים, נרשמו ונאמרו הערות מטעם בית המשפט כי ניתן היה לנסח את ההסכם אחרת. גם כעת, הייתי שב בדיוק על אותם דברים, שכן, כמובא לעיל, ניסוח קצת יותר ברור ופרטני, יכול היה למנוע מחלוקת (שלמעשה, איננה מחלוקת כנה). אולם, בל נשכח כי גם במסגרת הניסוח הקיים, הבנת הצדדים את תנאי ההסכם נמצאה להיות ברורה ותואמת את הגנתו של האיש.
47. **טענת האשה "מקום שאין ויתור מפורש בהסכם, אינו ויתור"** – לטענת האשה, אין בהסכם ויתור מפורש על שיתוף בהכנסות מעבודה ולכן יש לראות בכך נכס משותף. לביסוס טענתה, הפנתה האשה לבג"צ 7947/06 איילה קהלני נ' בית הדין הרבני הגדול (פורסם בנבו, 24.12.06), תוך שהיא מפנה לדברי כב' השופטת ע' ארבל: **"במיוחד אני סבורה כי יש ליתן את הדעת לויתור בלתי מפורש בהסכם גירושין על זכויותיו של אחד מהצדדים שמא נעשה שלא בגמירות דעתו המלאה של הצד המוותר, וייתכן שיהיה מקום לשקול יצירת חזקה לפיה ויתור בלתי מפורש יעביר את הנטל להוכחת גמירות הדעת לצד הטוען לויתור"** (פסקה 4 לפסק הדין). ראשית, המדובר בהערת אגב שכן בהמשך למשפט הנ"ל נרשם כדלהלן: **"מכל מקום, כאמור, הדברים נאמרו מעבר לדרוש, ויש לבחון אותם לעומקם כשתיקרה ההזדמנות בפנינו"** לכן לכל הפחות אין מדובר בהלכה מנחה או מחייבת. שנית, ובכל הכבוד, אין הנדון דומה לראיה. אף אם נקבל את הטענה כי ההסכם אינו קובע ויתור מפורש בהכנסות מעבודה, יש לזכור את הרציונל העולה מדברי בית המשפט העליון, הקשור בקשר טבורי לטענה **"שמא נעשה שלא בגמירות דעתו המלאה של הצד המוותר"**. בענייננו אנו, ההסכם נעשה בהסכמתה ובגמירות דעתה המלאה של האשה, כפי שהובא בהרחבה לעיל. מעבר לזאת, אף אם אצור חזקה לפיה ויתור בלתי מפורש יעביר את הנטל להוכחת גמירות הדעת לאיש, הרי שזה עמד בו בהצלחה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלונית נ' פלוני

48. **רכישת הדירה המשותפת** – הוכח כי לצורך רכישת הדירה המשותפת, הורי האשה נתנו מיליון ₪ ואילו האיש הביא אף הוא מיליון ₪ ממקורותיו. ככל שלטענת האשה, לאשה היו זכויות גם בחשבונות הנפרדים של האיש, משמעות הדבר כי האשה הביאה ממקורותיה סך של 1.5 מיליון ואילו האיש הביא 0.5 מיליון בלבד. שוב, העובדה כי שני הצדדים הביאו את אותו הסכום, כל אחד ממקורותיו, מלמדת אף היא על הפרדת רכוש.

49. **עדויות עו"ד יהודאי ועו"ד יורק** – עו"ד יהודאי שימשה ב"כ האישה במשא ומתן שקדם לחתימת ההסכם ועו"ד יורק ערך ההסכם והיה ב"כ של האיש. עורכי הדין העידו שניהם, ומעדויותיהם עלה מפורשות כי כוונתו של האיש הייתה ליצור הפרדה רכושית מלאה, זולת בנכסים שהוסכם עליהם שהם בני איזון ובהתאם לפרשנות הלשונית שהובאה לעיל. כך, למשל, תיאר עו"ד יורק את ההסכם ככזה שמציג **"הפרדה רכושית טוטאלית מלאה לכל דבר ועניין"** (ר' עמ' 451, ש' 15 לחקירת עו"ד יורק). כן נאמר בעדותה של עו"ד יהודאי כי נוכח היעדר השיתוף בהסכם, היא המליצה לאישה שלא לחתום על ההסכם בנוסחו הסופי, אלא בשינויים כאלו ואחרים מה גם שבמועד הטיוטא הסופית שאושרה בסופו של יום הופסקה מעורבותה בנושא (ר' עמ' 418-421 לחקירת עו"ד יהודאי). בעדויות אלו יש משום חיזוק מפורש בקשר עם המסקנה אליה הגעתי בפרשנות ההסכם, ככזה שמעיד על הפרדה רכושית כעמדת האיש בלבד.

50. **ואחרון אחרון** - כמאמר הביטוי **"אלוקים נמצא בפרטים הקטנים"**, נזכיר כי בשנת 2013, לאחר אישור ההסכם, נתן האיש שיק ע"ס 1,000 ₪ מהחשבון המשותף כמתנה לזוג חברי. לאחר מכן, כתבה לו האשה: **"ירד הצ'יק של 1,000 ₪ ל-... ול-... שאמרת שאתה רוצה לעשות העברה של הכסף ממך אלינו למרות שממש אין צורך הם הרי חברים של שנינו"** (ר' סעיף 61 וכן נספח א' לסיכומי האיש). הינה כי כן, האשה אומרת לאיש שמאחר ואותו זוג הם חברים של שניהם, **"זה בסדר"** שהמתנה תצא מהחשבון המשותף. וישאל התם פעם נוספת, ככל שאכן האשה האמינה כי כל החשבונות משותפים, מדוע כתבה את שכתבה?!

ד' – סיכומם של דברים:

51. בכל הכבוד, טוב היה לתביעה אלמלא הוגשה משהוגשה. התובעת בחרה בשלב מסוים לנקוט בהליכים לבטלות ההסכם, הסכם אותו חשבה להיות גרוע ולא ראוי. תביעתה של האשה נשמעה, הוגשו סיכומים ובטרם ניתן פסק דין, הסכימה האשה כי תביעתה תידחה. חרף זאת, בהליך שבפני, הוסיפה האשה לטעון להסכם מקפח ואף טענה בסיכומיה כי **"זעקת ההגינות"** מחייבת מתן פרשנות כשיטתה. בכל הכבוד, במלאכת פרשנות אין בית המשפט מחליף את הסכמותיהם הברורות של הצדדים בעיקרון ערטילאי של **"צדק"**, שניתן למבט שונה לחלוטין מנקודת ראייתו של כל אחד מבני הזוג.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 18-11-9669 פלוגית נ' פלוני

52. אם בתחושות של "צדק" עסקינן, אין לנו אלא להיזכר בדבריו של בית המשפט העליון לפני למעלה מחמישה עשורים, בע"א 595/69 אפטה נ' אפטה, פ"ד כה(1) 561 (1971), לאמור: "בפסק הדין בע"א 446/69... מציין השופט ברנזון... שההלכות כפי שנפסקו אצלנו 'אינן מכוונות להתיר לקיחת רכושו של אחד מבני הזוג ולתתו לשני, כי אם לקבוע בצורה מציאותית למי הם שייכים'. אוסיף מצידי, שבקביעה למי שייכים הנכסים עלינו להתעלם לחלוטין מהשקפתנו, איך לפי הצדק צריך היה לחלק את הנכסים בין בני הזוג, כי המחוקק לא הסמיך אותנו לבצע חלוקת נכסים לפי מה שנראה לנו לצודק" (עמ' 569, מול האותיות ו-ז; הדגשות אינן במקור).

53. מצטרף אני, בכל הכבוד לדברים אלו באשר הם משקפים את תפקידו של בית המשפט בתביעות מסוג זה. על בית המשפט להצהיר על זכויות צדדים בהתאם להסכם שריר וקיים, מובן ומוסכם, ולא ליצור זכויות יש מאין כתוצאה מ"לוליינות משפטית" שאין לה כל אחיזה, לא בקרקע היציבה ואף לא באוויר הדליל.

54. באשר להוצאות הנתבע; הנתבע לא הגיש הסכמי שכ"ט ו/או קבלות ולכן רואים אותו כאילו מותיר את העניין לשיקול דעתי. בשים לב לתוצאת פסק הדין, למשכו של ההליך, להתנהלות בכללותה ולכל העולה מפסק דין זה, מצאתי לחייב את התובעת בשכ"ט ב"כ הנתבע בסך כולל של 35,000 ₪.

55. אשר על כן ומכל המקובץ לעיל, הריני להורות:

- א. חלוקת הרכוש שבין הצדדים תיעשה בהתאם לאמור בסעיף 4.1 להסכם, כפי פרשנותו בפסק דין זה.
- ב. בכפוף לאמור בסעיף א' לעיל, התביעה נדחית בזאת.
- ג. התובעת תשלם לנתבע שכ"ט ב"כ בסך כולל של 35,000 ₪, אשר ישולם בתוך 15 ימים.
- ד. פסק הדין ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.
- ה. המזכירות תסגור את התיק.

ניתן היום, ב' ניסן תשפ"א, 15 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.

יהורם שקד, שופט